

РЕШЕНИЕ

№ 416

гр. Пловдив, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIX СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галя Г. Костадинова

при участието на секретаря Илияна П. Куцева Гичева
като разгледа докладваното от Галя Г. Костадинова Търговско дело № 20215300900313 по описа за 2021 година

Предявени са иски по чл. 459 във вр. с чл. 432 ал.1 от КЗ и чл.86 от ЗЗД във вр. с чл.459 ал.5 във вр. с чл.448 ал.3 КЗ.

Ищецът Г. Й. А. ЕГН ***** ** иска осъждане на „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД ЕИК 030269049 гр.София да плати сумата от 26 000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от настъпила на 06.12.2018г. в гр.** трудова злополука, при която като служител на „**, на длъжност **, по време на работа, получава пертрохантерна фрактура – закрыта на ляв крак, довела до трайно затруднение на движенията долен ляв крайник, на основание сключен от работодателя му „** с ответника Договор за застраховка № 1302180126000120 за „Обща гражданска отговорност с клауза Отговорност на работодателя“, както и 6 320лв. обезщетение за забавено плащане на главницата в размер на законната лихва от 06.12.2018г. до датата на сезиране на съда 29.04.2021г., както и след този ден до изплащане на сумата.

Евентуално, при отхвърляне на тази претенция, иска от съда да осъди ответника да му плати сумата от 26 000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от настъпила на 06.12.2018г. в гр.** трудова злополука, при която като служител на „**, на длъжност **, по време на работа, получава пертрохантерна фрактура – закрыта на ляв крак, довела до трайно затруднение на движенията долен ляв крайник, на основание сключен от работодателя му с ответника Договор за застраховка „Злополука“ № 0110180126000281, както и 6 320лв. обезщетение за забавено плащане на главницата в размер на законната лихва от 06.12.2018г. до датата на сезиране на съда 29.04.2021г., както и след този ден до изплащане на сумата.

Твърди, че към 06.12.2018г. е служител на „** на длъжност **. На тази дата в **, по време на работа, извършва обход на обект и пада в небезопасен канал за авторемонтни дейности. При падането се удря в лява тазобедрена става и получава фрактура на ляв крак, което е довело до трайно затрудняване на движенията на долен ляв крак. Откаран е в спешно отделение на УМБАЛ Св.Г. гр.Пловдив, където е изследван и е извършена открита оперативна остеосинтеза като кракът е обездвижен. На 12.12.2018г. е изписан от болницата, продължил е лечение при специалисти. Възстановил се е бавно, бил е неработоспособен до 02.08.2019г., което е повече от осем месеца. Въпреки лечението до момента търпи болки при движение върху целия крак и таза, които се усилват през студените месеци. Движението на крака не достига нормалния си обем. До момента ищецът търпи силни физически болки и страдания. Натоварването на крака значително е намалено. За инцидента подава Декларация за трудова злополука на 19.12.2018г. до ТП на НОИ **. С Разпореждане № 22912 от 27.12.2018г. злополуката му е призната за трудова. Твърди, че работодателят му към датата на злополуката има валидно сключена и действаща застраховка „Злополука” при ответника с полица № 0110180126000281, по която е образувана преписка № 210501453. С писмо от 27.05.2019г. ответникът отказва плащане на обезщетение по тази застраховка поради непокрит по нея риск. На 12.06.2019г. пред ответника е образувана преписка № 210514533 по друга застраховка, сключена от работодателя му с ответника – Обща гражданска отговорност с клауза Отговорност на работодателя по полица № 1302180126000120, по която са признати разходи за лечение и е изплатено имуществено обезщетение в размер на 1985.30лв. Твърди, че му се дължат и неимуществени вреди в претендирувания размер, ведно с обезщетение за забава от датата на злополуката.

Ответникът не признава искове по основание и размер. Възражава, че претенция за плащане на неимуществени вреди по двете полици се заявява сега за първи път съдебно. Възражава, че ищецът е проявил груба небрежност при пропадане в канал за ремонт на автомобили, по обичаен маршрут, защото е бил без осветителни принадлежности – челик, фенерче и пр.; защото не е проследил своя маршрут и вероятните опасности в релефа. Прави възражение оттук за съпричиняване на вредоносния резултат с изключителен принос на ищеца в механизма на настъпване. Твърди, че ищецът не е бил оборудван с необходимите за нощно охраняване принадлежности като фенер или челик по охрана на район, който следва да познава добре, защото осъществява дейността си на един и същ обект. Твърди съпричиняване и поради невнимание и несъобразяване с условията и естеството на терена, през който преминава нееднократно и който би следвало да познава добре. Евентуално оспорва размера на обезщетението като завишено и неадекватно на търпените болки и страдания; като неотговарящ на принципа на справедливост. Счита, че размерът на обезщетението следва да се намали с размера на сумите, получени от ищеца като обезщетение за временна неработоспособност по други застраховки и обезщетения, ако са получени такива, с които суми в размер на 3 536.91лв. прави възражение за прихващане. Възражава, че претенцията по застрахователен договор „Злополука” е неоснователна, защото по тази застраховка неимуществени вреди не се покриват. Не

признава и претенциите за лихви от датата на увредата.

Помагачът на ответника – ** „** ЕИК 121819662 гр.** не взима становище по искове.

Съдът, след преценка на ангажираните по делото доказателства и като взе предвид въведените доводи и възражения, приема за установено следното:

От представеното от НОИ копие на досие № 22912 от 27.12.2018г. за призната трудова злополука и съдържащите се в досието писмени материали се установява, че по силата на Заповед от 18.12.2018г. на ** на „** ЕИК 121819662 гр.** назначена комисия в състав от трима души разследва обстоятелства на злополука с ищеца и на 19.12.2018г. съставя Протокол № 33 за трудова злополука Приложение към чл.2 ал.2 от НУРРОТЗ за станала на 06.12.2018г. около 04.45 часа трудова злополука на обект на охрана – **, фирма **, с пострадало лице Г. Й. А., което при вървене по маршрут на обход на обекта на охрана в един момент няма видимост, не е видял канал за ремонт на автомобили и полита в него, пада и получава тежка травма – петрохантерно счупване, закрито, като е оказана помощ от екип на Спешна помощ гр.Пловдив.

Въз основа на това „** ЕИК 121819662 ** подава до НОИ Декларация за трудова злополука № 33 от 19.12.2018г. в качеството си на **, ведно с писмени обяснения, Епикриза – КОТ с болничен лист, издадени от УМБАЛ Св. Г. АД, и Служебна бележка изх. № HR – 06497/20.12.2018г., според която ищецът работи на длъжност „**“ в обект на ** с адрес гр.** **, фирма **, с работно време по график, на сумарно отчитане, като редуването на смените през месец декември 2018г. е две нощни дежурства, два дни почивка, при нощна смяна от 19.00 часа до 07.00 часа, като на 05.12.2018г. е бил нощна смяна от 19.00 часа на 05.12.2018г. до 07.00 часа на 06.12.2018г., при която настъпва злополуката.

На тази база НОИ ** издава Разпореждане № 22912 от 27.12.2018г., с което на основание чл.60 ал.1 от КСО приема декларираната злополука за трудова злополука по смисъла на чл.55 ал.1 КСО като станала през време и по повод на извършваната работа – при извършен обход на охранявания обект, постадалият пропада в канала за ремонт на камиони и получава петрохантерно счупване, закрито, на ляв крак.

От представената Епикриза – КОТ от 12.12.2018г. от УМБАЛ „Св. Г.“ ЕАД Пловдив, осем болнични листове за временна неработоспособност за периода от 06.12.2018г. до 02.08.2019г. и изслушаната СМЕ на д-р З. Н., изготвена обективно, безпристрастно и компетентно въз основа материалите по делото, медицинската документация и личен преглед на ищеца, се доказва, че на А. е причинено счупване в горната част на лява бедрена кост, по повод на което на 06.12.2018г. постъпва по спешност в болницата, където се провежда операция с открито наместване на фрактурата с вътрешна фиксация – фемур. Изписан на 12.12.2018г. за продължаване на лечението. Бил е в болнични поради временна нетрудоспособност от 06.12.2018г. до 02.08.2019г., общо 240 дни без прекъсване. Описаното увреждане е в резултат на удар с или върху твърд тъп предмет и отговаря напълно да е получено при процесния инцидент, с който е в пряка причинно – следствена връзка.

В.л. Н. посочва, че в началото на инцидента болките са били значителни и постепенно са отслабвали, като все още инцидентно пострадалият се оплаква от слаби болки. При личен преглед на 10.11.2022г. констатира леко накуцваща походка, видимо по – слаба бедрена мускулатура на левия крак, с наличие на метални импланти в горната част на лява бедрена кост по данни на представена Рьо – графия. Има оплакване за нестабилност и слаби болки в лява тазобедрена става.

В.л. Н. посочва, че при млади хора се получава пълно възстановяване в рамките на 3 – 4 години, но при ищеца освен напреднала възраст има захарна болест, поради което не може със сигурност да се прогнозира за бъдеще и е по – вероятно оплакванията да продължат, макар и по – слаби.

Данни за хронични заболявания на ищеца се съдържат в Епикризата от 12.12.2018г. – хронична обструктивна белодробна болест, неуточнена, и неинсулинозависим захарен диабет.

От отговора на НОИ – Дирекция „Осигуряване и краткосрочни плащания“ се доказва, че на ищеца е изплатено общо сумата от 3 536.91лв. обезщетение поради трудова злополука съгласно представените по делото болнични листове за периода от декември 2018г. до август 2019г. Осигурител на ищеца е „**“, плащането е за трудова злополука по чл.55 ал.1 КСО.

От показанията на св. Й. К. Н., служител на ** един от членовете на комисията, разследвала злополуката, които като последователни и логични съдът кредитира, се установява, че от 21.12.2015г. до момента заема длъжността „***“, и в това качество организира и **. Познава ищеца като служител, който е бил охранител на обект „***“. Провеждани са му ** във връзка с работата като на ищеца свидетелят е провеждал **.

В охранявания обект има помещение, което се ползва както от ** на ** така и от ** на ** през деня. През нощта периодично, на всеки час след 22.00 маса, се осъществява обход по зададен маршрут с контролни места за преминаване и обозначаване. След това има връщане в помещението и разснаражаване. Техническите средства за обход, осигурени от работодателя, са апарат „***“, съвместяващ GPS, бутон за чекиране, бутон на GP, паник бутон; за през нощта има прожектор за осветяване на зона.

Свидетелят знае за злополуката с ищеца, настъпила през втората половина на вечерта. След приключване на обход ищецът А. влиза в помещението, оставя снаряжението, след това отива до тоалетна, находяща се в прилежаща сграда извън това помещение, на около 50 – 80 метра, където чува съмнителен шум от посока на навес, където се съхранява техника на възложителя, отчита, че ще отнеме време да отиде до помещението и да се върне, затова с цел информиране, без оборудването с техническите средства, отива да изясни причините за този шум. Маршрутът на обиколките минава покрай навеса, пътят до тоалетната е осветен от външни осветителни тела, около навеса също има осветление, на определени места отвън на греди също има монтирано осветление, но свидетелят не можа да си спомни дали всички са работили.

Според свидетеля инструктажът изисква при такива ситуации да е с апарата ** и осветление. Когато са в помещението или близо до него при

съмнителен шум трябва да се вземат тези технически средства, защото на апарата ** се намира ** за изпращане на **. През нощно време трябва да има осветление. Спецификата на случая е, че когато ищецът чува шума, е по – близо до тоалетната, и от гледна точка на бърза реакция поведението е правилно, но има разминаване с изискванията за подход и действия. Счита, че ищецът е пренебрегнал личната си безопасност, за да гарантира своевременна реакция за охрана на обекта.

От показанията на св. Л. Р. А., ** на ищеца, които кореспондират на медицинската документация и СМЕ, вътрешно логични и последователни са, поради което съдът им дава вяра, се установява, че при пропадане в канала ищецът е престоял там повече от час, опитал се сам да излезе, екипът на Бърза помощ дошъл сутринта към 05.00 часа или 06.00 часа и тогава бил откаран в болницата, където ** му го заварва след 10 часа, уплашен, с много силни болки, говорел несвързано. Извършена му е сложна според свидетелката операция, след това ищецът бил преместен в реанимацията, където бил обслужван изцяло от **, която след работа го посещавала и оставала до късно вечерта за обгрижване. Левият крак бил посинял, започнала да посинява и страничната част, около кръста, ръката, на която имало доста избили синкаво – лилави петна. В болницата А. бил сравнително добре поради поставяните системи и лекарства. След прибиране в дома грижите по ищеца били поети изцяло от **, с която живеели без други лица в домакинството, изразили се както в превързване на раната и поставяне на коремни инжекции против съсирване на кръвта поради невъзможност да бъде транспортиран до поликлиниката, така и в осигуряване на лична хигиена – първоначално с ползване на памперси, след това с осигуряване на помощ за движение до санитарните помещения, хранене, преобличане. Започнало бавно подобряване, придружено с болки в оперирания крак, особено през нощта, което не позволява качествен сън и води до непрекъснато наместване, обръщане и до момента. Оперираният крак станал с по – слабо бедро от другия, топъл до колянната капачка и студен надолу. А. и до момента не може да върви бързо, да го натоварва, не може продължително време да остане седнал, става прав, но се уморява, в ежедневието си продължава да е зависим от чужда помощ. Извършва рехабилитации и посещава санаториум в ** ежегодно с цел облекчаване на състоянието.

Съдът не може да възприеме като доказани показанията на свидетелката А. за наличие на пряка причинно – следствена връзка между счупването на крака от злополуката и настъпилите впоследствие усложнения по гръбначния стълб на ищеца чрез пукане на прешлени поради липсата на каквато и да било медицинска документация в тази насока.

Следователно от материалите по приложените преписки на НОИ по признаване на злополуката за трудова и по изплащане на обезщетение за трудова злополука по чл.55 ал.1 КСО се доказва, че ищецът е служител на ** на длъжност ** с обект на охрана територията на „***“ на **, работещ на смени през нощта. Наличието на трудово правоотношение не е оспорено от осигурителния орган, пред който се регистрират сключените договори и който е изплатил обезщетението, поради което възраженията на ответника в тази насока са неоснователни като недоказани.

Меджу „** и ответника са сключени два застрахователни договора, съгласно представените полици и общи условия към тях. Първият е по застраховка „Отговорност за дейност – Отговорност за работодателя“ – „Обща гражданска отговорност“ по Полица № 1301180136000316 – 1302180126000120, с период на действие 12 месеца от 29.04.2018г. до 28.04.2019г., с клауза „Отговорност на работодателя“ със застрахован брой работници/служители 4 583 и лимит за едно събитие 200 000лв. Съгласно общите условия на „Обща гражданска отговорност“ и на Клауза „Отговорност на работодателя“, по тази застраховка застрахователят покрива отговорността на застрахования в качеството му на работодател по отношение на обезщетенията, които той следва да заплати по КТ на своите работници и служители за вреди от трудова злополука. По смисъла на застраховката трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт на работника или служителя. Трудовата злополука се удостоверява чрез акт за трудова злополука. Застрахователят осигурява покритие на отговорността на застрахования за посочения в полицата брой служители/работници, наети на работа от застрахования. На обезщетяване подлежи разликата между причинената вреда – имуществена и неимуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественно осигуряване. Неимуществените вреди включват обезщетение за претърпени от увредените лица болки и страдания, вследствие на увреждане на здравето в резултат на трудова злополука, довело до временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт на работника или служителя. От дължимото обезщетение по тази клауза се приспадат получените суми от работника или служителя от други застраховки или обезщетения. По клаузата основанията за изключване отговорността на застрахователя са посочени в чл.2.1 . Съгласно чл.2.2 при доказана груба небрежност, с която пострадалият работник или служител е допринесъл за трудовата злополука, застрахователят може да намали застрахователното обезщетение съобразно намалената отговорност на работодателя.

Вторият застрахователен договор, сключен между ** и ответника, е по Групова застраховка „Злополука“ по полица № 0110180126000281 за срок от една година, считано от 29.04.2018г. до 28.04.2019г., по която застраховани са 4 092 лица съгласно Списък на застрахованите лица. Предмет на договора е групова застраховка „Трудова злополука“, при която се застраховат служители и работници на застрахования срещу събития, свързани с живота, здравето и телесната им цялост, при застрахователна сума за едно лице от 20 000лв., с покрити рискове смърт в резултат на трудова злополука и трайна загуба на работоспособност в резултат на трудова злополука. Включването на ищеца в списъка на служителите по груповата застраховка е под № 989, съгласно приложеното извлечение от този списък, предоставено от застрахователя.

От представените от ответника преписки се констатира, че на 12.03.2019г. /виж датата на Декларацията за ползване на застрахователна услуга, попълнена от ищеца, на гърба на лист 148/ А. е подал искане №

31013023362 за плащане с претенция по застраховка злополука и заболяване за временна загуба на работоспособност, суми за оперативно лечение, възстановяване на медицински разходи и разходи за медикаменти и за болнично лечение. По искането са образувани две преписки, съгласно отговорите на ответника до ищеца: 1. с изх. № 310027212 от 27.05.2019г. за преписка № 210501453 по Застрахователен договор № 0110180126000281; и 2. с изх. № 310032194 от 20.06.2019г. по преписка № 210514533 по Застрахователна полица № 1302180126000120.

С първия отговор, по груповата застраховка „Злополука“ е отказано плащане на обезщетение с мотив, че не се покрива риск „временна загуба на работоспособност в резултат на трудова злополука“.

С втория отговор, по застраховка с клауза „Отговорност на работодателя“, е определено и изплатено обезщетение за имуществени вреди в размер на 1985.30лв. на 20.06.2019г., съгласно представеното платежно нареждане на лист 35.

Обобщено, изводът е, че между работодателят на ищеца и ответника са сключени два застрахователни договора по смисъла на чл.459 от КЗ за застраховка „Злополука“ като единият е договор по чл.459 ал.4 от КЗ за плащане на фиксирана парична сума 20 000лв. за едно лице по Застрахователен договор № 0110180126000**281**, по който действително покритите рискове са само настъпване на смърт или трайна загуба на работоспособност в резултат на трудова злополука, но не и настъпване на временна загуба на работоспособност в резултат на трудова злополука /в какъвто смисъл е извънсъдебния отговор до ищеца и становището по делото/, а другият договор е по чл.459 ал.5 от КЗ за плащане на обезщетение за размера на причинените вреди по Застрахователна полица № 1302180126000**120** с клауза „Отговорност на работодателя“, по който застрахователят застрахова работодателя за отговорността му по чл.200 от КТ. По този застрахователен договор ответникът е платил извънсъдебно имуществени вреди на ищеца, които не са предмет на делото. Но с факта на плащането им ответникът е приел и признал настъпилата злополука за трудова и от тук представляваща покрит застрахователен риск по този договор.

Неоснователно е защитното възражения за липса на извънсъдебно заявена пред застрахователя претенция за неимуществени вреди, предмет на делото, поради което производството е недопустимо с оглед изискването на чл.380 от КЗ. Видно от бланката – искане, която застрахователят изготвя и предоставя на заявителя да попълни, липсва графа за претенция за неимуществени вреди. Ищецът е отбелязал графа „временна загуба на работоспособност“, който резултат при трудова злополука, съгласно Застрахователна полица № 1302180126000**120** с клауза „Отговорност на работодателя“, поражда отговорността на застрахователя да плати обезщетение както за имуществени, така и за неимуществени вреди и за пропуснати ползи. Поради това съдът приема, че претенция за плащане на обезщетение, което включва няколко пера – както имуществени, така и неимуществени вреди и пропуснати ползи, е заявено извънсъдебно по смисъла на чл.380 от КЗ като застрахователят при съмнения какво се иска от него,

следва да промени бланката на искането за плащане, която предоставя за попълване.

При така установените факти от правна страна съдът приема заявената претенция за доказана по основание и частично по размер.

Ищецът е служител на дружество по смисъла на КТ, което има валидно сключен и действащ към 05 – 06.12.2018г. с ответника договор за застраховане на гражданска отговорност с клауза отговорност на работодателя по чл.459 ал.5 от КЗ. В периода на действие на договора ищецът претърпява трудова злополука, призната за такава с разпореждане на НОИ по чл.55 ал.1 от КСО. С надлежна медицинска документация – Епикриза – КОТ и осем броя болнични листове, ищецът удостоверява настъпилото за здравето му увреждане от трудовата злополука – счупване на горна част на лява бедрена кост, и в резултат на това временна загуба на работоспособност за 240 дни.

Извънсъдебно пред ответника ищецът е направил искане за плащане чрез предявяване на претенция по застраховка за злополука за временна загуба на работоспособност, за суми за оперативно лечение, възстановяване на медицински разходи и разходи за медикаменти и болнично лечение, съгласно бланката му, което искане съдът приема, че е от 12.03.2019г., а не от 03.05.2019г. – дата, поставено при входящия номер. Това е така, защото поставената от ищеца дата върху искането в долен ляв ъгъл видимо е коригирана от 12.03.2019г. на 03.05.2019г.

Срокът за произнасяне по искането за ответника, съгласно чл.459 ал.5 във вр. с чл.448 ал.3 КЗ, е 15 дена от постъпването му / в искането са описани приложените писмени медицински документи и липсват данни от заявителя писмено да са изисквани допълнителни медицински документи/, т.е. до 27.03.2019г. включително. В този срок ответникът не се е произнесъл. Едва на 20.06.2019г. признава и нарежда плащане само за имуществени разходи. С факта на плащане и писмото от 20.06.2019г. обективно ответникът извънсъдебно е признал наличието на фактическия състав на чл.459 ал.1 от КЗ, пораждащо задължението му да плати по застраховката обезщетение – настъпилата трудова злополука, претърпяна от служител на **, който е застраховател и застрахован по договора с клауза отговорност на работодателя. Признал е и, че липсва основание за изключване на договорната му отговорност както по силата на чл.460 от КЗ, така и на изрично уговорените изключения в чл.2.1 на Клауза „Отговорност на работодателя“ от ОУ на застраховката. Поради това сега на въведените възражения за изключване на отговорността му са неоснователни. Липсват предпоставките както на чл.460 КЗ, така и на чл.2.1 от ОУ на клауза „Отговорност на работодателя“, при които застрахователят не дължи плащане поради непокрит риск.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема за доказано, че от злополуката ищецът е преживял неимуществени вреди, изразили се в причинените при пропадането в канала болки, страдания, уплах и стрес, причинени болки, страдания и страх от счупения крак, от оперирането му и болничния престой. Изживял е болки, неудобства, дискомфорт и страдания през възстановителния период както в болницата, така и в дома си поради първоначално пълна зависимост от чуждо

обслужване, обгрижване, бавен и болезнен възстановителен период от 240 дни болнични; запазените болезнени изживявания в левия крак и до момента; настъпили атрофични изменения в лявото бедро, довели и към момента до затруднено, уморително и невъзстановено движение на ищеца; останалата зависимост от външна помощ. Съдът отчита както възрастта на ищеца към датата на увреждането – на **, така и възрастта и придружаващите хронични заболявания във възстановителния период и липса на пълно оздравяване. Взема предвид факта, че ищецът е **, бил е трудовоангажиран към датата на злополуката, указанията на ВКС, като и социалните и икономически условия в страна към 06.12.2018г. / МРЗ към датата на деликта е 510лв./, поради което приема за справедлив размер на обезвреда на причинените неимуществените вреди сумата от 25 000лв. като счита, че тя не е завишена и прекомерна, каквито са възраженията на ответника, а достатъчна и репарираща в пълен обем неимуществените вреди на ищеца.

По силата на чл.432 ал.2 от КЗ и изричната клауза на чл.2.2 от ОУ на застраховката „Отговорност на работодателя“, застрахователят има право и може по застраховки „Гражданска отговорност“ да прави възражения, които произтичат от застрахователния договор и от гражданската отговорност на застрахования, каквото е възражението за намаляване на обезщетението поради груба небрежност на ищеца, с която да е допринесъл за трудовата злополука, което възражения принадлежи и на работодателя по силата на чл.201 ал.2 от КЗ.

Съдебната практика на ВКС по това възражение, изразена в Решение № 719 от 10.11.2009 г. на ВКС по гр. д. № 2898-2008 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Василка Илиева, Решение № 60 от 5.03.2014 г. на ВКС по гр. д. № 5074-2013 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Светла Цачева, както и Решение № 158 от 3.10.2018 г. на ПАС по в. гр. д. № 354-2018 г. ясно, последователно и непротиворечиво приема, че съпричиняване на трудовата злополука от работника чрез проявена груба небрежност изискват пълно и главно доказване по несъмнен начин от направилия възражението, че пострадалото лице е съзнавало, знаело е и е предвиждало възможността за настъпване на увреждането, съзнавало е опасността от увреждане на здравето му от действията си, но без основание лекомислено се е надявало да избегне увреждащите здравето му последици. Т.е. при грубата небрежност следва да се докаже от субективна страна пълно знание и осъзнаване на увреждащия характер и последиците на действието, но лекомисленото и без основание предположение, че ще бъдат избегнати.

Доказателства в тази насока по делото липсват. Възражението на ответника, че когато ищецът чул шум от навеса с техника и вместо да се върне в помещението и да вземе задължителното оборудване – Актив Трак и фенер, директно се насочил към навеса да извърши оглед, при което по обичаен маршрут проявил небрежност да го освети и при познат релеф пропаднал в канала за ремонт на автомобили, не представлява груба небрежност по смисъла на чл.201 ал.2 от КТ. Възможно е чрез невзетото оборудване ищецът да е допринесъл за настъпване на злополуката, но това му поведение не може да се определи като груба небрежност по смисъла на закона с ясно изразено и доказано субективно отношение към самонадеяно поведение, само което е правно основание за редукция на обезщетението, а не

всяка една проявена небрежност, непредпазливост, несъобразителност и нарушени правила за безопасна работа. От показанията на изслушания св. Н. се доказва, че ищецът е бил инструктиран и безопасните условия на труд са изисквали от него при обход и при проверка на охранявания обект да бъде с оборудването си ** и фенер. Невзимането им в случая, когато ищецът, намирайки се близо до помещението с тоалетна, което посетил, на осветен участък от терена отива да извърши оглед на техниката при навес, при който също има осветление, не може да обоснове извод, че в този момент А. е знаел, че има автомобилен канал, знаел е, че ще мине покрай него, но се е надявал без основание да мине без да падне. Грубата небрежност по смисъла на цитираната практика представлява проява на самонадеяно отношение към конкретно съществуваща опасност и нейното настъпване, а не само нарушаване на инструктаж за безопасност като обективен факт и общо предположение за някаква възможна вероятна опасност - Решение № 977 от 14.01.2010 г. на ВКС по гр. д. № 298-2009 г., IV г. о., ГК, докладчик председателя Жанета Найденова. Възражението на ответника се аргументират само с нарушени правила за безопасност от ищеца, което не е достатъчно да определи поведението му като проява на груба небрежност. Уважаване на такова възражение не може да почива на предположение какво не би станало, ако правилата бяха спазени, а е нужно пълно, главно и несъмнено доказване на грубата небрежност на пострадалото лице.

Неоснователно е искането на ответника за редуциране на обезщетението поради съпричиняване на увреждането от ищеца. Общото правило за намаляване на обезщетението при деликтната отговорност по чл.51 ал.2 ЗЗД не се прилага, защото има специален законов текст – чл.432 ал.2 КЗ във вр. с чл.201 ал.2 КТ, предвиждащ намаляване на обезщетението само при груба небрежност, изключващ прилагане на общото правило за обективно съпричиняване. Специалната норма изключва общата.

Искането на застрахователя по възражението за прихващане за приспадане на получените от ищеца суми общо от 3 536.91лв. като парично обезщетение поради трудова злополука от НОИ, е основателно. Неговото юридическо оправдание е в клаузата на чл.4.1 от ОУ на застрахователния договор „Отговорност на работодателя“, според която по договора се обезщетява разликата между причинените вреди – имуществени, неимуществени и пропуснати ползи, и обезщетението по общественото осигуряване. Поради това възражението ще се уважи като определеният размер ще се намали със сумата от 3 536.91лв., в резултат на което се дължи 21 463.09лв. Приспадане на сумата освен договорно, има и законово основание по чл.432 ал.2 от КЗ във вр. с чл.200 ал. 3 от КТ –приспадане на получените от общественото осигуряване суми от дължимото от работодателя общо обезщетение за всички видове вреди е законово уредено като застрахователят има право да въведе възраженията на застрахования работодател. Практиката на ВКС за чл.200 ал.3 КТ е в смисъл, че получената от общественото осигуряване сума се приспада от общия размер на обезщетението за всички вреди – както за имуществените, така и за неимуществените и за пропуснатите ползи - Решение № 149 от 13.01.2021 г. на ВКС по гр. д. № 4301-2019 г., III г. о., ГК, докладчик председателя Марио Първанов; Решение № 227 от 25.10.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1405-2016 г.,

IV г. о., ГК, докладчик съдията Мими Фурнаджиева.

Съгласно чл.4.2 на ОУ на застрахователния договор „Отговорност на работодателя“ от обезщетението следва да се приспадат и получени суми от други обезщетения и застраховки, но тъй като по делото данни в тази насока липсват, няма какво да се приспада.

Неоснователно е възражението на ответника за преждевременно предявен иск поради неангажиране отговорността на работодателя от ищеца чрез заявена там претенция и вече изтекла тригодишна давност. Претенцията на ищеца за обезвреда на неимуществени вреди от трудова злополука може да бъде удовлетворена от двама длъжници – от работодателя и по силата на сключения застрахователен договор – от ответника. Изборът е на ищеца. Отговорността на ответника по силата на застрахователния договор е с пет годишна давност. Към датата на сезиране на съда отговорността на работодателя не е погасена. Липсва законово въведено изискване, аналогично на чл.380 КЗ, за извънсъдебно сезиране първо на работодателя, а след това на застрахователя. Смисълът на сключения от работодателя застрахователен договор е поемане срещу премия на риска от ответника.

Претенцията на ищеца за обезщетение за забавено плащане в размер на законна лихва от датата на трудовата злополука, отправено към застраховател, не е съобразено с чл.429 ал.3 от КЗ и факта, че в случая обект на застраховката не е деликтна отговорност, при която забавата е от датата на деликта по силата на изрична норма – чл.84 ал.3 ЗЗД, а отговорност на работодател по чл.200 от КТ въз основа трудово правоотношение. По преписката липсват данни ответникът да е уведомен от ** за настъпилия покрит риск трудова злополука. Претенцията на ищеца към ответника е от 12.03.2019г. Съгласно чл.459 ал.5 във вр. с чл.448 ал.3 от КЗ, ответникът дължи произнасяне по претенцията на ищеца в 15 дневен срок от отправеното писмено искане, което се доказва, че е станало на 12.03.2019г. Следователно от 28.03.2019г. ответникът е в забава и от този момент дължи обезщетение за забавата си върху доказвания размер от 21 463.09лв. Законната лихва от 28.03.2019г. до сезиране на съда на 29.04.2021г. върху главница 21 463.09лв. е 4 554.94лв. по данни на електронен калкулатор за изчисляване на законна лихва.

При този изход на делото на страните се дължат разноси по съразмерност от 2 336.70лв. за ищеца и 39лв. юрисконсултско възнаграждение за ответника при общо определен размер от 200лв. като разноси за ДТ за частна жалба не се дължат на ответника, тъй като частната жалба не е уважена и в този случай тези разходи остават за него.

Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е бланкетно – без конкретни доводи, условно – ако било над минимума, като съдът не може да прецени какви аргументи му се навеждат, за да ги съобрази, което обосновава и неоснователност на самото възражения. Възнаграждението е неоснователно, защото възнаграждението е под минимума, делото има правна сложност с въведени от ответника защитни възражения.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД ЕИК 030269046 със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 68, да плати на Г. Й. А. ЕГН ***** от **, съдебен адрес ** чрез адв. Х. Д., сумата от 21 463.09лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от настъпила на 06.12.2018г. в гр.Пловдив трудова злополука, при която като служител на „**“, на длъжност охранител, по време на работа, получава пертрохантерна фрактура – закрыта на ляв крак, довела до трайно затруднение на движенията долен ляв крайник, на основание сключен от работодателя му „**“ с ответника Договор за застраховка № 1302180126000120 за „Обща гражданска отговорност с клауза Отговорност на работодателя“, както и 4 554.94лв. обезщетение за забавено плащане на главницата в размер на законната лихва от 28.03.2019г. до датата на сезиране на съда 29.04.2021г., както и след този ден до изплащане на сумата, и направените по делото разноски от 2336.70лв., като **ОТХВЪРЛЯ** исковите за главница за разликата над уважения размер от 21 463.09лв. до предявения от 26 000лв., за обезщетение за забава върху главницата за разликата над уважения размер от 4554.94лв. до предявения от 6 320лв. и за периода от 06.12.2018г. до 27.03.2019г. включително.

ОСЪЖДА Г. Й. А. ЕГН ***** от ***, съдебен адрес **, чрез адв. Х. Д., да плати на „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД ЕИК 030269046 със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 68, разноски за отхвърлената част от исковите от 39лв.

Решението може да бъде обжалвано пред Апелативен съд гр.Пловдив с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____